Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30220/2023
03.09.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље Републике Србије – Министарство финансија – Пореска управа, Филијала Вршац, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, против тужених АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јефтић адвокат из ... и ББ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог АА изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 354/23 од 04.08.2023. године, у седници одржаној 03.09.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог АА изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 354/23 од 04.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог АА изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 354/23 од 04.08.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 354/23 од 04.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог АА и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П 70/22 од 20.10.2022. године у делу става првог изреке којим је обавезан тужени АА да на име накнаде имовинске штете, солидарно са туженим ББ, исплати тужиљи 1.426.530,00 динара са законском затезном каматом од 20.10.2022. године као дана пресуђења до исплате, као и делу става другог изреке којим је тужени АА обавезан да, солидарно са туженим ББ тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 36.750,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог АА за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени АА је, на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна

питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Побијаном пресудом обавезан је тужени АА, као директор и власник предузећа „ВВ“ д.о.о. да тужиљи накнади штету која је последица извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен одговорним и осуђен правноснажном пресудом Основног суда у Вршцу К 280/17 од 12.12.2017. године. Код утврђене чињенице да је у вези истог догађаја пресудом кривичног суда тужени ББ оглашен кривично одговорним за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у подстрекавању, наводи ревизије да постоје услови за искључење солидарне одговорности ревидента за предметну штету у смислу члана 206. став 3. Закона о облигационим односима који оправдавају одлучивање о посебној ревизији, по оцени Врховног суда нису прихватљиви. Примена материјалног права је у сваком конкретном случају условљена утврђеним чињеницама, а према утврђеном чињеничном стању биће кривичног дела које је извршио тужени АА представљају радње потписивања и оверавања печатом предузећа пореске пријаве за повраћај ПДВ, на који начин је туженима прибављена имовинска корист од укупно 1.426.530,00 динара на штету Министарства финансија, Пореске управе у Вршцу. Дакле, умањење имовине тужиље у спорном износу стоји у адекватној узрочно-последичној вези са радњама ревидента и он, као солидарни дужник (члан 414. став 1. ЗОО) има обавезу да исплати цео износ штете. Наводе ревизије везане за погрешну оцену садржине изведених доказа и непотпуно утврђено чињенично стање Врховни суд није разматрао, из разлога што се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 09.02.2022. године. Вредност предмета спора је 1.426.530,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије у време подношења тужбе од 117,5838 динара за један евро представља 12.132 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, Врховни суд је оценио да је ревизија туженог АА недозвољена.

Из изнетих разлога, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић